

El Museu Grant de Zoologia a la University College London: Reinventant un museu universitari

JACK ASHBY. Director del Museu Grant de Zoologia, UCL, Regne Unit.

Una vista del Museu Grant de Zoologia actual, després del projecte de reubicació. © Museu Grant de Zoologia de la UCL / Matt Clayton.

Aquest Museu, una de les col·leccions d'història natural més antigues del Regne Unit, va ser fundat el 1827 i ha tingut un paper important en la història de la zoologia i l'aprenentatge de ciències de la vida. Es va obrir al públic el 1997 i es va convertir en una atracció molt freqüentada pels visitants. El 2011 es va traslladar a una zona més gran i més accessible de l'antiga biblioteca de ciències mèdiques de la Universitat. Aleshores el Museu es va reorganitzar i es va preparar una nova museografia. Aquest procés ha permès al Museu analitzar el paper dels museus universitaris i redefinir el seu.

Quan l'any 2011 el Museu Grant de Zoologia es va reubicar al nou local, es va intentar treure el màxim profit del procés. La nova ubicació seria més gran i més accessible, però el temps per dur a terme el projecte de reubicació era curt. Volíem crear quelcom que ens permetés convertir-nos en un interès a llarg termini per al nostre públic, pensàvem en un projecte de reubicació en el qual la feina de reinventar-nos tot just començava quan vam obrir les portes al nou Museu. Vam concebre el Museu com un espai experimental obert per provar nous conceptes que podrien perdurar per influir l'ampli sector museístic. Com a museu universitari, ens vèiem capaços d'assumir riscos on altres museus no podien i de treballar amb personal acadèmic del nostre entorn per desenvolupar noves tecnologies i pràctiques, per tal de treure el màxim profit tant dels nostres recursos limitats com de la creativitat de l'entorn universitari.

ORÍGENS

El Museu Grant va ser fundat el 1828 com la col·lecció d'exemplars que complementaven l'ensenyament de zoologia i anatomia comparada a la University College London (UCL – *Escola Universitària de Londres*). Compta amb 68.000 esquelets, cranis i espècimens conservats en líquid que abasten la totalitat del regne animal, d'arreu del món. Per la seva antiguitat, la col·lecció conté moltes espècies extingides i en perill d'extinció que inclouen alguns dels espècimens més rars del planeta. Al llarg de la seva història, ha anat augmentant gràcies a la gestió dels conservadors i dels professors amb l'objectiu de satisfer els seus interessos de recerca i d'omplir els buits taxonòmics que hi detectaven.

Com que l'ensenyament de ciències de la vida va canviar cap al final del segle XX per centrar-se més en la biologia molecular que en la de l'organisme, moltes altres universitats de Londres van decidir descartar les seves col·leccions de zoologia, ja que les consideraven vestigis “antiquats” d'una ciència cada dia més canviant. La majoria d'aquestes col·leccions se les va quedar el Museu Grant. Ara som l'últim museu universitari de zoologia de Londres. Actualment, podem constatar que aquest declivi en l'ensenyament de zoologia ha desembocat en una escassetat d'emplaçaments com el nostre. Inevitablement, el pèndul ha retrocedit, i la constatació que als estudiants de biologia no se'ls pot ensenyar tot sobre un animal només examinant el seu ADN ha conduït a la incorporació d'una barreja de temes sobre molècules i organismes a la majoria de plans d'estudis. Aquest canvi ha estat influït per l'èmfasi en l'aprenentatge basat en objectes que deriva dels museus universitaris com el Museu Grant (vegeu a continuació).

Al 1997, la col·lecció es va traslladar de l'espai del laboratori sota les bigues d'un edifici universitari inaccessible de les profunditats del campus de la UCL, a la planta baixa d'un edifici amb accés al carrer. L'objectiu era convertir la col·lecció històrica en un museu públic.

Des de llavors, el Grant ha crescut considerablement i ara és un dels principals centres compromès amb la història natural informal de Londres.

En els darrers anys, s'ha impulsat un programa per incorporar activitats de participació pública en la vida quotidiana de les universitats. Això ha sorgit de la necessitat, reconeguda pel govern del Regne Unit, que la investigació acadèmica tingui rellevància en el món més enllà de l'àmbit universitari. Com a resultat, els principals finançadors en l'àmbit de la investigació, incloent-hi el Higher Education Funding Council for England (HEFCE) i els Research Councils UK (RCUK), i Wellcome Trust, necessiten acadèmics que busquen patrocini per poder demostrar com impactarà la seva tasca en el món real.

Quan es va veure que aquesta mesura requeriria un canvi significatiu en el sector de l'ensenyament superior, HEFCE, RCUK i Wellcome van establir sis Beacons for Public Engagement, és a dir, unes col·laboracions entre universitats de recerca intensiva i proveïdors de participació pública. La UCL va dirigir un dels Beacons, i al final del període de finançament la UCL va decidir continuar finançant la iniciativa.

La UCL pretén liderar en aquest àmbit, de manera que ha format una Unitat de Participació Pública encarregada de coordinar, millorar i avaluar l'impacte que té la recerca acadèmica en la societat. Aquesta unitat està estretament vinculada amb els museus, tot formant un únic departament anomenat UCL Museums and Public Engagement.

La UCL Museums and Public Engagement –que inclou el Museu Grant, el Museu d'Art de la UCL, el Museu Petrie d'Arqueologia Egípcia, diverses col·leccions d'ensenyament i d'investigació, el Teatre Bloomsbury i la Unitat de Participació Pública– es compromet a posicionar-se com a experts en la interacció pública/acadèmica.

En el mateix Museu Grant, un equip de cinc membres del personal fix (un director, un conservador, un responsable de formació i accés, un ajudant

El Museu Grant de Zoologia a la dècada de 1870. És un dels museus d'història natural més antics del Regne Unit. © Museu Grant de Zoologia de la UCL.

de serveis al visitant i un ajudant de conservació) supervisa la presentació d'estratègies comprovades pel departament i que estan estretament relacionades amb la política general i els programes de la UCL.

Després de considerar que el programa de participació pública és crucial per al seu propi valor percebut a la UCL, el Museu Grant va desenvolupar estratègies per esdevenir una de les principals plataformes de la Universitat per a la participació pública. Tenint en compte el nostre perfil de creixement i les oportunitats que un emplaçament encertat amb un públic consolidat poden proporcionar a una universitat que té com a objectiu treballar amb la població local, es va buscar un emplaçament més gran i millor per al Museu.

Al mateix temps que el Museu manifestava la necessitat d'unes millors instal·lacions a través dels programes d'expansió, els departaments acadèmics amb els quals compartíem l'edifici van experimentar una necessitat urgent de créixer. El catalitzador per al trasllat del Museu el va proporcionar aquesta necessitat dels departaments d'ocupar el nostre espai.

EL PROJECTE DE REUBICACIÓ

Les pressions de l'expansió acadèmica i la perspectiva d'una ubicació prometedora van provocar

que el projecte de reubicació fos anunciat poc després d'haver-se iniciat. Ens van avisar amb uns quants mesos perquè desocupéssim les instal·lacions. L'espai al qual ens traslladàvem, l'antiga biblioteca eduardiana de ciències mèdiques a l'altra banda del carrer, estaria ocupat fins després que haguéssim de deixar el nostre antic espai. Això significava que hauríem de traslladar dos cops la col·lecció, un cop per guardar-la i l'altre per dur-la cap al nou centre, i també que no tindríem accés a la nova ubicació per tal de dissenyar les exposicions amb antelació (vegeu Ashby, 2011, p. 91-92).

Com que era una antiga biblioteca, les parets de la sala eren plenes amb més de 100 prestatgeries de fusta que podríem omplir. Cadascuna té una alçada, amplada i profunditat diferent, de manera que planificar les exposicions per a les 137 vitrines seria tot un repte. No només això, sinó que sense una llista completa dels espècimens, no podríem ni planificar la temàtica de cadascuna de les vitrines. Tal com quan es va concebre, seguint les pautes que s'utilitzen en l'ensenyament de ciències de la vida, la col·lecció havia de ser disposada principalment de manera taxonòmica, amb algunes subcol·leccions exposades juntes. A part de definir aquesta estructura, no podríem decidir quantes vitrines ocuparia cada categoria taxonòmica fins que ens instal·léssim a la nova ubicació.

Vam tancar l'1 de juliol del 2010. Al llarg de tres mesos, uns especialistes en trasllats museístics van empaquetar 727 caixes de material per emmagatzemar en un local fins que el nou espai estigués disponible i es pogués reestructurar com a museu (vegeu Carnall i McEnroe, 2011, p. 123-144).

Vam trigar tres mesos a desempaquetar tot el material del Museu a les noves instal·lacions. Tot i que les sis principals vitrines de vertebrats es van conservar pràcticament igual que a l'anterior museu, les altres 131 vitrines es van haver de dissenyar novament. El temps que vam haver de dedicar a desempaquetar les 727 caixes va ser esgotador, però realment emocionant. Sense cap disseny determinat, desempaquetàvem cada caixa, l'esborràvem de la llista, mesuràvem l'espècimen,

buscàvem una vitrina on hi encaixés i en documentàvem la nova ubicació.

Entretant, la distribució del museu evolucionava constantment per garantir que s'inclouïen les principals categories taxonòmiques animals, que es disposaven amb coherència les unes respecte a les altres; que s'inclouïen les seccions no taxonòmiques del museu, i que hi havia prou flexibilitat per permetre canvis temporals a les vitrines de les exposicions i instal·lacions (vegeu a continuació) per tal que no quedessin exclosos llinatges animals complets o temàtiques importants.

Tot el trasllat, entre tancar, empaquetar, emmagatzemar, traslladar, desempaquetar, tornar a muntar, instal·lar, organitzar, promocionar i tornar a obrir, va durar més de vuit mesos. Realment, va ser un daltabaix caòtic, i fora del normal com a projecte de reubicació o reexposició, però el resultat final va ser rebut de manera sorprenentment positiva. El nombre de visites és més de sis vegades superior que a l'antic Museu (i continua augmentant any rere any), i el Museu va ser guardonat amb el *Guardian Cultural Pros Award* inaugural el 2013, en la convocatòria dels premis Museums + Heritage Awards, per al museu més inspirador del Regne Unit, decidit per votació pública.

REVALORACIÓ – PER QUÈ SERVEIX UN MUSEU UNIVERSITARI?

Tal com hem dit, abans del trasllat, el Museu Grant havia estat treballant per establir-se com a punt d'entrada a la universitat per al públic, tant físicament atraient gent al campus, com acadèmicament abaixant barreres per poder fer recerca a la UCL. La nova ubicació va permetre desenvolupar aquest concepte de manera significativa i, a més a més, qüestionar exactament què vol dir ser un museu universitari. Això és una cosa que consideràvem essencial per poder sobreviure en diferents èpoques des que es van fundar la majoria de museus universitaris, abans que les universitats del Regne Unit funcionessin com a empreses.

No fa gaire temps, al segle XIX i principi del XX, un museu es considerava com un recurs didàctic fonamental per a disciplines que van des de l'arqueologia fins a la zoologia, incloent-hi el Museu Grant. Sortosament, malgrat els períodes de la nostra història en què no hi havia defensors de pes a la UCL, el nostre museu és un exemple d'un museu universitari que ha estat ben conservat. En canvi, hi ha altres col·leccions universitàries que no poden dir el mateix: mal conservades, poc utilitzades, no visitades, degradant-se en armaris oblidats i, en alguns casos, rebutjades de manera permanent. Un dels motius de la manca de finançament és que no es defensa prou el paper d'aquestes col·leccions dins de la seva institució matriu (o més enllà) (University Museums Group, Regne Unit, 2004; Biology Curator's Group, 1997). Un altre és la pressió pel que fa a l'espai. A les universitats els és molt més fàcil justificar la prioritització de les instal·lacions de recerca que generen ingressos i els serveis d'estudiants per davant dels museus.

Tenint en compte que operen entre dos sectors –l'ensenyament superior i els museus– i que experimenten grans canvis pel que fa al finançament, els museus universitaris han de tornar a connectar amb la investigació i l'ensenyament i obrir les seves portes al públic (MacDonald i Ashby, 2011, p. 164-165). Han d'esforçar-se per demostrar el seu valor a les seves institucions matrius. Això és exactament el que el Museu Grant pretén fer des de la seva nova ubicació.

Com tots els museus, els museus universitaris han de satisfer els objectius dels seus patrocinadors. Els objectius i aspiracions d'una universitat no poden coincidir completament amb els d'un museu tradicional no universitari. Totes les institucions que funcionen estratègicament es qüestionaran de manera regular per què emprenen certes activitats –contribueixen a aconseguir els seus objectius? Un museu que es preguntí “per què organitzem activitats per a grups escolars?” o “per què duem a terme exposicions temporals?”, és probable que doni diferents respostes segons si és un museu universitari o no. Al Museu Grant avaluem

El Museu abans de la mudança del 2010/11. Era un espai molt petit que, tot i tenir una atmosfera molt íntima, històrica i peculiar, limitava les activitats que s'hi podien dur a terme. © Museu Grant de Zoologia de la UCL.

constantment les nostres activitats amb el criteri de mesura “la UCL va obtenir prou beneficis per justificar aquest programa?”.

Les *raons* per una sèrie d'activitats haurien d'influir en els *mètodes* per a aquestes activitats: la manera com fem alguna cosa està influenciada pel motiu pel qual ho fem. Al capdavall, un museu universitari és *per a* la seva universitat. Si el museu no ajuda la seva institució amfitriona a assolir els seus objectius en ensenyament, investigació, participació pública, experiència dels estudiants o generació d'ingressos, per exemple, és difícil que la universitat en pugui justificar el seu suport.

Mentre ens preguntàvem què podíem fer per a la nostra universitat, també exploràvem què significava per a nosaltres formar part d'una universitat. Les universitats són llocs d'idees, plenes de ments acadèmiques que es poden utilitzar per desenvolupar projectes i projectes creatius. Les universitats són llocs d'experimentació, on és acceptable

simplement provar si alguna cosa funciona, on els riscos de la innovació són més benvinguts. El nostre objectiu era modelar-nos al voltant d'aquestes filosofies. Volíem convertir-nos en un espai experimental per a noves idees. Volíem treballar amb companys acadèmics per desenvolupar les ofertes per a visitants més avantguardistes que servissin a les dues comunitats. Volíem examinar tot el que fèiem a través dels ulls d'una universitat.

COM ELS MUSEUS PODEN SER UN SUPORT PER A L'ENSENYAMENT SUPERIOR

Tot seguit explicarem una selecció de les estratègies i programes que al Museu Grant hem posat a la pràctica per intentar satisfer les necessitats de la nostra institució, la UCL, amb l'objectiu de ser considerats una part clau en la definició dels diversos plans de la Universitat. Hi ha molts altres exemples de com els museus universitaris poden contribuir a la tasca acadèmica i de participació

pública de les universitats (vegeu University Museums Group, 2013).

Malgrat que *som* un museu universitari, els programes en els quals treballem podrien ser duts a terme per museus no-universitaris. Les lliçons apreses a la UCL són aplicables a museus no-universitaris que volen aprofitar oportunitats per treballar amb universitats. Tot i que aquestes estratègies s'han desenvolupat plantejant què és el que necessita la UCL que el Museu Grant pot oferir, s'obtidrien els mateixos resultats qüestionant què és el que les universitats necessiten que els museus poden oferir. Quan sigui necessari, intentarem explicar exactament per què un museu podria voler ajudar les universitats a definir les seves estratègies, encara que la coincidència amb els programes del museu no sigui òbvia. A la UCL també formem part d'un projecte finançat per Arts Council England per vincular els museus especialitzats amb els membres acadèmics per permetre que cadascun es beneficiï de les capacitats compatibles anomenades *Share Academy*.¹

Tenint en compte el que els museus poden fer per les universitats, és crucial considerar els museus en altres termes a part del que es pot fer amb les col·leccions i els espais, poden centrar-se en el seu personal. L'experiència professional del personal del museu normalment és molt diferent de l'experiència dels socis potencials. Per exemple, el personal del museu és expert en organitzar esdeveniments, desenvolupar audiències, dissenyar exposicions i ensenyar amb objectes, així com en la conservació; tot això pot ser altament valorat per les universitats modernes.

EXCEL·LÈNCIA EN ENSENYAMENT

Els museus de la UCL han recollit dades que demostren quins estudiants de la universitat han efectuat l'aprenentatge amb objectes. Defensant amb fermesa el valor de l'aprenentatge basat en objectes, i investigant els resultats d'aquesta pedagogia, hem estat capaços d'incrementar el nostre

El Museu mentre estava sent desempaquetat a la nova ubicació, amb centenars de caixes de mostres a punt per ser desempaquetades. © Museu Grant de Zoologia de la UCL.

servei a l'ensenyament de la universitat. I encara més, ens hem incorporat a la nova titulació insígnia de la UCL, Llicenciatura en Arts i Ciències, amb un mòdul sencer desenvolupat i impartit pel personal del museu amb objectes.

S'ha demostrat que l'aprenentatge basat en objectes és molt útil perquè permet que els estudiants arribin a dominar els "coneixements difícils" i els "conceptes extrems", aquelles idees complicades que, un cop captades, permeten analitzar i comprendre completament un tema (Meyer i Land, 2005). El principal resultat d'una enquesta de la UCL ha estat que el 61% dels estudiants pensen que l'aprenentatge basat en objectes és una manera més efectiva d'aprendre que escoltant una conferència o xerrada. Els estudiants van destacar el fet que l'aprenentatge basat en objectes ha millorat la

1. <http://www.londonmuseumsgroup.org/share-academy/>

comprensió dels coneixements de matèries específiques; era interactiu, pràctic i visual; i era una manera interessant i estimulante d'aprendre.

Cal tenir en compte el valor real i mirar més enllà dels vincles acadèmics obvis, per exemple, ensenyant als zoolòlegs amb col·leccions de zoologia o als arqueòlegs amb col·leccions d'arqueologia. “Les habilitats clau” o “les habilitats transferibles” són una part important del programa de la universitat moderna per tal de formar els llicenciats per a una vida laboral després de la universitat, i l'aprenentatge basat en objectes és una manera excel·lent de transmetre-les. La comunicació, l'observació i el treball en equip han estat identificats una infinitat de vegades com a elements que es desenvolupen a través de l'aprenentatge basat en objectes.

Al Museu Grant, a part d'ensenyar a biòlegs i geòlegs, mirem més enllà d'aquests vincles obvis i hem considerat quines altres disciplines podrien utilitzar les nostres col·leccions, la nostra experiència i les nostres instal·lacions. Hem establert vincles amb les escoles d'art de Londres i una gran part de les nostres assignatures a ensenyament superior són d'art. Treballem colze a colze amb professors d'història per tractar conceptes científics sobre temes que estan estudiant, o investigant el paper dels analistes i col·leccionistes que han influït en les nostres col·leccions i disciplines. Tractem la història de l'art a través de la psicologia historiadora del col·leccionisme i de la història de les cultures museístiques. Per als estudis de ciència i tecnologia, la història de les figures i els espècimens associats a la nostra col·lecció té un gran valor, especialment com a museu universitari històric des d'on podem constatar com *l'ensenyament* de la biologia ha canviat amb els segles. Els plans per fomentar la participació dels visitants i les museologies de participació i interpretació són crucials per als nostres estudis museístics, les humanitats digitals i els estudiants d'arquitectura. El missatge clau és no limitar-se als professors de ciències quan es pensa en com generar formes d'ensenyament.

També hem començat a experimentar com podem fer ús dels nostres programes públics com a suport a l'ensenyament, és a dir, què podria oferir un museu que fos una experiència valuosa en l'ensenyament per als estudiants de la UCL (vegeu també el voluntariat a continuació). Durant l'estiu del 2013 vam convidar estudiants universitaris d'escultura a la Slade School of Fine Art de la UCL perquè ocupessin els espais del Museu durant l'*Sculpture Season*. Se'ls va convidar (i se'ls va pagar) per desenvolupar escultures inspirades en la col·lecció del museu, la història o les pràctiques, i les van dissenyar per integrar-les a les exposicions, entremig o a dins dels espècimens, ocupant vitrines senceres o qualsevol superfície o espai buit.

A més de tenir l'oportunitat de mostrar les seves obres en un museu públic conegut, els estudiants van adquirir l'experiència de treballar amb un museu, van veure com s'organitzen les exposicions, van provar per primera vegada com és treballar per encàrrec per a un client, i molts altres aspectes relacionats amb el dia a dia d'un museu. Per al Museu, no va ser un procés lliure de riscos. Hi va haver una etapa de propostes per tal de seleccionar quines obres podíem encarregar basant-nos en la qualitat del concepte, així com en els aspectes pràctics; aquests estudiants no tenien experiència i no sabíem exactament què n'obtindríem; treballaríem amb persones que no coneixien les exigències que els museus plantegen als conservadors. Al final, l'experiència va ser un element afegit fantàstic per al programa del Museu.

IMPACTE I PARTICIPACIÓ PÚBLICA

Almenys al Regne Unit, quan els acadèmics demanen als consells d'investigació que financin la seva recerca, han de demostrar que la seva obra tindrà un impacte més enllà de la universitat. Aquest impacte pot tractar-se, per exemple, d'una millora evident en la vida d'aquells que busquen una nova feina o dels enginyers que desenvolupen una tecnologia de reciclatge d'aigua. D'altres poden influir en la indústria i donar com a resultat la reducció de costos per a un sector concret o generar ingressos de patents o

llicències. Una forma d'impacte a la qual els museus poden donar suport és l'“enriquiment cultural, incloent-hi l'augment de la participació pública en la ciència i la investigació” (National Co-ordinating Centre for Public Engagement, 2009).

Això vol dir que hi ha milers d'acadèmics a les institucions d'ensenyament superior que desitgen fer participar el públic en general de la seva tasca, i sovint amb una idea força limitada de com fer-ho. Si els museus ubiqüessin l'obra d'aquests acadèmics, podrien proporcionar una via perquè els seus visitants entressin en contacte amb la investigació més avantguardista, jugar potencialment un paper en donar-li forma, i aconseguir material gratuït per a exposicions i esdeveniments.

Els museus tenen molt poder d'atracció per a la gent. Visitants, assistents a esdeveniments i escoles poden compartir la tasca de diferents companys de les nostres universitats. Atès que la participació pública i el programa d'impacte són actualment d'alta prioritat, l'accés garantit a un públic determinat és molt valuós per als membres acadèmics. Aquesta és una autèntica àrea de demanda a les universitats en la qual el personal del museu té experiència. Els museus poden proporcionar aquesta experiència i accedir a companys acadèmics.

El Museu Grant dirigeix un dels programes més importants d'esdeveniments d'història natural informal per a adults a Londres. Dos cops al mes organitzem jocs en equips, nits de cinema clàssic, presentacions a l'estil de conferència tradicional, debats formals, concursos, debats informals, recerques del tresor i tallers basats en objectes. Tots aquests esdeveniments depenen dels acadèmics que vénen com a oradors o moderadors. La gent valora molt el fet d'interactuar amb científics investigadors d'alt nivell i en actiu, ja que ofereixen al nostre públic un contingut avantguardista des del principi. Aquestes oportunitats ofereixen una perspectiva realista del que és la vida acadèmica, de com són els científics de debò (normalment uns estereotips inexistents) i donen al públic l'oportunitat de veure d'on ve la ciència de la qual senten

a parlar a les notícies o en altres llocs. Aquests són els objectius que les universitats modernes haurien de perseguir.

Pel que fa als investigadors, els oferim formació en participació i tenen accés al nostre públic per assolir els seus requisits d'impacte. Normalment no esperen que se'ls pagui.

A part dels esdeveniments, l'àrea principal on volem donar suport al programa d'impacte de la Universitat és a través d'exposicions. Totes les nostres exposicions temporals estan conservades per acadèmics universitaris amb l'objectiu de provocar un impacte. El model que vam desenvolupar abans de la reobertura del Museu al 2011 va ser per garantir la sostenibilitat financera per a projectes relacionats amb la investigació. En realitat, no s'ha desenvolupat tal com esperàvem.

El que volíem aconseguir en aquesta etapa, gairebé tres anys després d'obrir, és que els costos de preparar una exposició estiguin coberts per les beques d'investigació dels acadèmics. Les sol·licituds als consells de finançament poden incloure costos derivats de la participació de no acadèmics en la investigació. Volem que els acadèmics se'ns adrecin quan tenen una exposició potencial (o qualsevol altre projecte relacionat amb l'impacte en el Museu) mentre estan omplint la sol·licitud de finançament. D'aquesta manera podríem dir-los quant costaria el seu projecte, incloent-hi materials, muntatge, organització, promoció i temps del personal (sense guanys), de la mateixa manera que inclourien altres costos relacionats amb la investigació.

Malauradament, aquesta estratègia no ha funcionat, els acadèmics vénen quan ja estan al final dels seus projectes per demanar col·laboració en una exposició, sense haver inclòs els costos de difusió i d'impacte en les seves propostes originals. Quan passa això, hem de trobar alternatives de finançament que permetin dur a terme les exposicions.

Tot i aquests inconvenients, hem gaudit de grans èxits, des de la limitació del nostre programa

d'exposicions fins a la investigació basada en la universitat (i els projectes d'ensenyament com l'*Sculpture Season*, del qual hem parlat anteriorment). La primavera del 2012, l'exposició *Art by Animals* de quadres de gorilles, ximpanzés, orangutans i elefants, amb la col·laboració d'acadèmics d'art, va duplicar les xifres dels nostres visitants. El que la Universitat obté amb tot això és una plataforma per als seus acadèmics per interactuar amb una audiència pública determinada, i una reputació per esdeveniments assequibles d'alta qualitat, gestionats i promocionats per experts en la programació d'esdeveniments i comunicació científica.

Per fer que els esdeveniments i les exposicions tinguin èxit, hem de garantir una alta assistència, i això ho aconseguim buscant temàtiques que comptin amb un ampli atractiu, no només per a les persones interessades en biologia. Malgrat que tots els nostres temes tenen la seva base en les ciències de la vida, especialment història natural, abordem les temàtiques des de diferents perspectives, convidem acadèmics de totes les disciplines, incloent-hi la història de la ciència, l'enginyeria, l'astrofísica, la geografia i les arts. Continuarem experimentant amb estratègies per aconseguir activitats d'impacte finançades per les beques d'investigació dels acadèmics. És probable que aquesta manera de pensar trigui temps a integrar-se en el sector de l'ensenyament superior, que requereix més comunicació.

INNOVACIÓ – EXCEL·LÈNCIA EN INVESTIGACIÓ

Aquí la intenció és mirar més enllà de la investigació basada en els espècimens tradicionals per veure com els museus poden ajudar les universitats donant suport a la investigació acadèmica. En lloc de considerar els objectes com l'element bàsic, considerem les instal·lacions del museu i els seus visitants com quelcom per vendre als acadèmics.

De la mateixa manera que amb l'impacte, molts investigadors necessiten un públic per provar coses. Als Museus de la UCL hem establert vincles estrets amb els acadèmics especialitzats en els camps que

L'equip del Museu desempaquetant un esquelet durant el projecte de reubicació. © Museu Grant de Zoologia de la UCL.

tracten la interacció humana amb idees i objectes, com ara les humanitats digitals. Les nostres associacions inclouen els acadèmics que conceben un mètode innovador de participació del públic, i necessiten un lloc on provar-ho com a experiment. Nosaltres els oferim l'experiència del museu i la placa de Petri: posem productes experimentals a les nostres galeries, de manera que els acadèmics puguin provar-los amb els nostres visitants.

Amb aquesta finalitat hem adoptat una filosofia de ser un lloc per a pràctiques experimentals i innovació per a les universitats (MacDonald i Ashby, 2011).

El nostre millor exemple fins ara del funcionament del Museu com a lloc d'investigació s'anomena QRator. Tenim projectat un mètode innovador de participació pública que va ser desenvolupat amb un doble objectiu. Per a nosaltres, per permetre als nostres visitants aportar les seves opinions de com els museus com el nostre haurien de funcionar, i el paper de la ciència en la societat actual; per als nostres socis –el Centre for Advanced Spatial Analysis i el Centre for Digital Humanities de la UCL–, l'oportunitat de dirigir un programa de recerca sobre com els visitants del museu s'impliquen amb els elements interactius socials digitals i com es comporta el públic davant d'aquesta tecnologia. Es duen a terme dos projectes de doctorat basats en aquesta iniciativa.

Amb aquest objectiu, som el segon museu segons el meu coneixement que utilitza iPads de manera permanent a les exposicions. Cada iPad demana als visitants que responguin preguntes per tal de poder saber les seves opinions, com ara “Les restes humanes i animals s’haurien de tractar de manera diferent en museus com el nostre?”, “Els científics haurien d’evitar estudiar les diferències entre les races?” i “Què fa que un animal sigui britànic?”. Els visitants poden respondre en els mateixos iPads, des del seu mòbil escanejant un codi QR, o des de casa amb el seu ordinador.

La participació en iniciatives com aquesta pot augmentar els ingressos dels consells de recerca de la mateixa manera que la tasca relacionada amb l’impacte, però els beneficis van molt més enllà. El principal d’aquests beneficis inclou una experiència millor per als visitants i un perfil perfeccionat i influència en el sector. El New Media Consortium Horizon Report: 2011 Museum Edition (Johnson, Adams i Witchey, 2011) afirmava que el QRator anava quatre o cinc anys avançat de “l’experiència adquirida” pel sector en conjunt, cosa que ha generat un gran interès per al Museu. El QRator va guanyar el premi 2012 Museums + Heritage Award per l’excel·lència en innovació.

La unió de l’oferta del visitant amb els programes de recerca innovadora pot fer sorgir altres tensions (al marge de si la investigació funciona o no). En la majoria de museus, una iniciativa que aconsegueix amb èxit la participació dels visitants es manté fins que deixa de funcionar. Tot i així, amb projectes innovadors com aquests, quan els diners de la recerca s’acaben és probable que l’oferta s’hagi de retirar, cosa que pot provocar que no s’arribin a satisfer les expectatives dels visitants. Això és especialment cert si el projecte posterior ofereix uns resultats menys exitosos.

EXPERIÈNCIA DE L’ESTUDIANT

El 2012, es van implantar les noves taxes de matrícula al Regne Unit, exigint a la majoria dels estudiants de les principals universitats unes taxes de

matrícula de 9.000 lliures a l’any. Com a resultat d’aquest i altres canvis en el sector de l’ensenyament superior, les universitats han treballat molt per garantir que els estudiants estiguin contents i vegin que treuen un bon profit dels diners.

El Museu Grant està vinculat amb aquest programa de moltes maneres. A més de millorar l’ensenyament a través de l’aprenentatge basat en objectes i atraure estudiants als nostres esdeveniments, hem treballat en la nostra oferta de voluntariat.

Molts museus confien només fins a cert punt en els voluntaris per satisfer les seves necessitats. Al Museu Grant utilitzem molts voluntaris en la nostra tasca d’aprenentatge i de conservació. Com que les oportunitats per oferir places de voluntariat són limitades, les restringim als estudiants de la UCL, per tal de poder oferir el millor suport al programa de pràctiques dels estudiants de la UCL.

Si altres museus busquen entusiastes del tema o voluntaris aficionats als esdeveniments, val la pena contactar amb el personal del servei de voluntariat de la universitat local, perquè segurament disposen d’una infraestructura perfecta per oferir suport. Hi ha inconvenients de treballar amb voluntaris estudiants, principalment per la seva manca de disponibilitat en època d’exàmens o de vacances, però el Museu Grant s’ha beneficiat molt de la seva tasca.

ABAST / ACCÉS / AMPLIACIÓ DE PARTICIPACIÓ

Com a conseqüència de l’augment de les taxes a les universitats del Regne Unit, aquestes han de fer grans esforços —que ascendeixen a milions de lliures— per atraure estudiants de famílies sense tradició en ensenyament superior. Els museus poden tenir un paper molt important a l’hora de satisfer aquest objectiu. Els programes poden incloure escoles de cap de setmana i escoles d’estiu per a joves de 14 a 17 anys —un públic poc habitual als museus—, que buscaran coses per fer amb els seus estudiants. El Museu Grant ofereix tallers

per a activitats com aquestes, i hi ha pressupost suficient per fer-ho. Els museus estan cada vegada més predisposats a explotar recursos com aquests, aprofitant l'experiència creixent de les universitats a l'hora d'atraure aquest tipus de públic, i pagar-los com a part de l'acord.

CONCLUSIONS

El trasllat del Museu Grant de Zoologia no va ser el final d'un procés de reinvençió i reconeixement, sinó el principi. En la planificació, obertura i aprenentatge per treballar al nou espai vam poder veure exactament el nostre paper crucial en la tasca dels finançadors de la universitat, i com podríem treure el màxim profit d'estar en un entorn universitari.

En adoptar el programa de la Universitat com el nostre propi programa, vam desenvolupar una mena de mirall estratègic a través de la qual podíem veure les nostres activitats, decidir quins recursos utilitzar i com prioritzar. Encara tenim espai per aprendre en moltes àrees, especialment la millor manera d'aconseguir finançament a llarg termini per a exposicions temporals, però en conjunt, les activitats en el nostre nou emplaçament ens han permès justificar davant dels finançadors la nostra prolongada existència.

Bibliografia

ASHBY, Jack. «Order from Chaos: The new Grant Museum of Zoology, University College London». *NatSCA News - The Journal of the Natural Sciences Collections Association*, vol. 21 (2011).

Biology Curator's Group. «Biological Collections at Risk» (1997).

CARNALL, Mark; MCENROE, Natasha. «Relocating the Grant Museum of Zoology and Comparative Anatomy, UCL». *Collections A Journal for Museum and Archives Professionals*, vol. 7 (2011).

ADAMS, S.; JOHNSON, L.; WITCHEY, H. *The NMC Horizon Report: 2011 Museum Edition*. Austin, Texas: The New Media Consortium (2011).

ASHBY, Jack; MACDONALD, Sally. «Campus Treasures». *Nature*, vol. 471 (2011).

LAND, R.; MEYER, J.H.F. «Threshold Concepts and Troublesome Knowledge (2): Epistemological Considerations and a Conceptual Framework for Teaching and Learning». *Higher Education*, vol. 49 (3) (2005).

National Coordinating Centre for Public Engagement. «Overview of REF» [online] Disponible a <<https://www.publicengagement.ac.uk/sites/default/files/REF%20overview.doc>> (2009). Accés el 13 de novembre del 2013.

University Museums Group UK «University Museums in the United Kingdom» (2004).

University Museums Group and University Museums in Scotland «Impact and Engagement, University Museums for the 21st Century» (2013).